

ספר זוהר הבשרות

קטעים מתוך דרשה להנוכה ברדיו 2000 נר ד' דהנוכה

התוכן:

פרק א': מאמרים קצרים מזוה"ק ועוד, על גודל העונש של הנכשל במאכלות אסורות.

פרק ב': כוחו של אהרן הכהן בהדלקת הנרות בבית המקדש.

פרק ג': הסיפור הנפלא מהמלחמה על כשרות השחיטה.

פרק ד': סיפורו של הטורי זהב שקיבל עליו להיות גולה שנה שלמה, ונעשה מנקר מומחה, והעמידו אותו בצינוק, ואחר כך נתקבל לאב"ד, וראש ישיבה דק"ק לבוב המעטירה (מתוך ספר נפש ישעיה דף ס"ג).

פרק ה': סיפורו של הטורי זהב שקיבל עליו להיות גולה שנה שלמה, ונעשה מנקר מומחה, והעמידו אותו בצינוק, ואחר כך נתקבל לאב"ד, וראש ישיבה דק"ק לבוב המעטירה (מתוך דרשה של המגיד הרב ישראל מאיר שושן זצ"ל).

יוצא לאור על ידי "מפגל הזוהר העולמי"

רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל טל: 052-7651911

כסלו תשע"ג



רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה



סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

בטורה טובה ומשמחת לכל עם ישראל

כל מי שעושה אירוע, סעודת אירוסין, תנאים,
חתונה, בר מצוה, ברית יצחק, ברית, פדיון הבן,
חנוכת הבית, בת מצווה, קידוש, סיום מסכת,
סעודת הודעה, חתונת כסף וזהב, יום השנה,
ובכל מיני שמחות, ולכל לומדי דף היומי, יכול
לקבל חוברות זוהר בחינם, **טל: 054-7112492**

מחפשים תורמים להדפיס מאות אלפים עד 15 מיליון
של תיקוני זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר לדפוס!
ובתוך כמה ימים מקבלים הסחורה בע"ה.
האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה
שיכולים לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 052-7651911



קטעים מתוך דרשה לחנוכה ברדיו 2000 נר ד' דחנוכה

התוכן:

- פרק א': מאמרים קצרים מזוה"ק ועוד, על גודל העונש של הנכשל במאכלות אסורות.
- פרק ב': כוחו של אהרן הכהן בהדלקת הנרות בבית המקדש
- פרק ג': הסיפור הנפלא מהמלחמה על כשרות השחיטה.
- פרק ד': סיפורו של הטורי זהב שקיבל עליו להיות גולה שנה שלמה, ונעשה מנקר מומחה, והעמידו אותו בצינוק, ואחר כך נתקבל לאב"ד, וראש ישיבה דק"ק לבוב המעטירה (מתוך ספר נפש ישעיה דף ס"ג).
- פרק ה': סיפורו של הטורי זהב שקיבל עליו להיות גולה שנה שלמה, ונעשה מנקר מומחה, והעמידו אותו בצינוק, ואחר כך נתקבל לאב"ד, וראש ישיבה דק"ק לבוב המעטירה (מתוך דרשה של המגיד הרב ישראל מאיר שושן זצ"ל).

מפעל הזוהר העולמי חנוכה תשע"ג

פרק א'

בו יבואר גודל הפגם של מאכלות אסורות בזה ובבא

- א. **רוב** אפיקורסות רח"ל מתנוצץ באדם על ידי אכילת נבילות וטריפות. (תורת משה פרשת קדושים)
- ב. **מאכלות אסורות פוגם** אפילו בשוגג, אלא שישתנה הפגם דכמזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמטם נפשו ונטמאת. (אור החיים הקדוש פרשת שמיני)
- ג. **אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי.** (רש"י משפטים ל')
- ד. **אין עבירה גדולה כל כך כמאכלות אסורות שמזה יצאו מדינות שלימות לתרבות רעה.** (שו"ת דברי חיים סימן ז')

ה. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות.

(זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ו. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא.

(זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ז. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגועל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא.

(זוהר הקדוש ח"ג דף מ"א)

ח. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטומאה שורה עליו.

(זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ט. נעשה פני חיה רעה.

(זוהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה)

י. נכנס בו מחשבת כפירה ומינות.

(רמב"ם)

יא. הבנים יוצאים לתרבות רעה ח"ו.

(אגרא דפרקא אות קכ"ו)

יב. מכנים טומאה בלבו ובנפשו של אדם.

(מסילת ישרים)

יג. למה משיח לא בא בשנת הכת"ר? – תשובה! עבור שוחטים קלים.

(דרך הנשר, שמרו משפט)

יד. כל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו – מי החריב את ביתנו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? –

מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות

וטריפות.

(ברית מטה משה על הגדה של פסח)

טו. אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא.

(יש שכר עמוד

מ"ב)

טז. נעשה מין ורשע.

(האריז"ל)

יז. מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים.

(קב הישר פרק קב).

יח. שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים.

(שו"ת דברי חיים)

יט. הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה.

(ברכת אברהם)

כ. מוחזה מחריד ומזעזע: השוחט אינו שוחט עוף או בהמה, רק שוחט את

עצמו.

(נפש ישעיה חלק י, שחיטת ואכילת בשר חלקים א-ה)

כא. אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש.

(חפץ חיים)

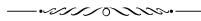
כב. רואים אנו מכל זה גם כן דהמכשול במאכלות אסורות מביא את האדם

לידי מינות ועבודה זרה רח"ל.

כג. התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות - על ידי הרב הקדוש בעל "מגלה עמוקות" הגאון הקדוש המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא - מאורע מסעיר שהתרחש בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמוקות" זצ"ל.

האשה החיה על מטת הארון של מתים (בלשון הקודש) - סיפור נורא מהצה"ק מניקלשבורג זצ"ל.

סיפור נורא באשה ששחטה לבד אווזים לערך 20 שנה והאכילה נבילות לכל העיר ניקלשבורג בלא יודעים עד שהצה"ק מניקלשבורג זי"ע בגודל צדקתו גילה הכל. והביאו אותה על מטת ארון של מתים בחיים חיותה כשהיתה מכוסה כמו שמכסים את הנפטר, וכך הביאו אותה לקבורה כשהיתה בחיים, כל העיר הלכו לראות דבר חדש איך שקוברים בן אדם כשהוא חי וקים. וכשהגיעו לבית החיים קראו את הצה"ק רבי ר' שמעלקע, וכשבא סמך ידו על מקלו חצי שעה, ופתאום באו אלפים אווזות ואכלו אותה את כל גופה כשהיא בחיים ולא נשאר ממנה כלום, וכולם בכו בבכי נוראה ואז ראו במו עיניהם איך שהקב"ה משלם מן השמים מדה כנגד מדה (נפש ישעיה חלק ט"ו).



פרק ב

כוחו של אהרן הכהן בהדלקת הנרות בבית המקדש

אנו אומרים בחנוכה, בזמירות של הדלקת הנרות: "יָיִנִים נִקְבְּצוּ עָלַי אֲנִי בְיָמַי חֲשָׁמְנִים. וּפְרָצוּ חוֹמוֹת מִנְדְּלֵי וְטָפְאוּ פֶלַח הַשְּׁמָנִים. וּמְנוֹתַר קִנְקָנִים נִעְשָׂה נֵם לְשׁוֹשְׁנִים. בְּנֵי בֵינָה יָמֵי שְׁמוֹנָה קָבְעוּ שִׁיר וְרִנָּים".

איתא ברמב"ן (במדבר פרק ח פסוק ב) בהעלתך, למה נסמכה פרשת מנורה לחנוכת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חיך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות בקר וערב, לשון רש"י ממדרש אגדה.

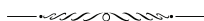
ולא נתברר לי למה נחמו בהדלקת הנרות, ולא נחמו בקטורת בקר וערב ששבחו בו הכתוב (דברים לג י) "ישימו קטורה באפך", ובכל הקרבנות, ובמנחת חביתין, ובעבודת יום הכפורים שאינה כשרה אלא בו, ונכנס לפני ולפנים, ושהוא קדוש ה' עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבטו כלו משרתי אלקינו, ועוד מה טעם לחלישות הדעת הזו, והלא קרבנו גדול משל נשיאים, שהקריב בימים ההם קרבנות הרבה כל ימי המילואים, ואם תאמר שהיו חובה ונצטווה בהם, וחלשה דעתו על שלא הקריב נדבה כמוהם לחנוכת המזבח, גם הדלקת הנרות שנחמו בה חובה ונצטווה עליה, אבל ענין ההגדה הזו לדרוש רמז מן הפרשה על חנוכה של נרות, שהיתה בבית שני על ידי אהרן ובניו, רצוני לומר חשמונאי כהן גדול ובניו.

ובלשון הזה מצאתיה ב"מגלת סתרים לרבינו נסים", שהזכיר האגדה הזו ואמר, ראיתי במדרש, כיון שהקריבו שנים עשר שבטים, ולא הקריב שבט לוי וכו', אמר לו הקב"ה למשה, "דבר אל אהרן ואמרת אליו", יש חנוכה אחרת שיש בה הדלקת הנרות, ואני עושה בה לישראל על ידי בניך נסים ותשועה וחנוכה שקרויה על שמם, והיא חנוכת בני חשמונאי, ולפיכך הסמיך פרשה זו לפרשת חנכת המזבח, עכ"ל.

וראיתי עוד בילמדנו (תנחומא בהעלותך ה) וכן במדרש רבה (טו ו), אמר לו הקב"ה למשה, לך אמור לאהרן אל תתיירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם, "אל מול פני המנורה יאירו", וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלין לעולם, והנה דבר ידוע שכשאינן בית המקדש קיים והקרבנות

בטלין מפני חורבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות חנוכת חשמונאי שהיא נוהגת אף לאחר חורבן בגלותנו, וכן ברכת כוהנים הסמוכה לחנוכת הנשיאים נוהגת לעולם, דרשו סמוכין לחנוכת הנשיאים מלפניה ומלאחריה בכבודו של אהרן שלא נמנה עמהם...

אבל הסדור בפרשיות האלה הוא כאשר פירשתי (בתחלת הספר), כי בא הכתוב בספר הזה להשלים תורת הקרבנות, וכל המחוייב לעשות באהל מועד, והנה אמר מתחלה (שמות כז) "ואתה תצוה ויקחו אליך שמן זית זך להעלות נר תמיד", ולא הזכיר שם המנורה, והיה, במשמע שידליקו במנורה בהמצאה כמו שאמר בעשייתה (שם כה לז) "והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה", אבל אם אולי תאבד או תשבר ידליקו בלתי מנורה, ואין המנורה מעכב ההדלקה, כי המצוה להעלות נר תמיד לעולם ואחר כן הוסיף וצוה מיד ולדורות (ויקרא כד ב) "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך", ואמר (שם פסוק ד) על המנורה הטהורה יערוך את הנרות, שלא יערוך אלא במנורה הטהורה ובכאן כאשר השלים להזכיר הקמת המשכן, השלים עוד כל דיני הנרות, וצווה שיהיו שבעת הנרות כולן דולקות לדורות אל מול פני המנורה, כאשר הזכיר במעשה המנורה "והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה", לא בלתי מנורה ולא בלתי שיאירו כולם אל עבר פניה. (ועיין עוד בכתבי האריז"ל ובספרי קבלה באריכות שכל הכוח של עם ישראל בא על ידי אהרן הכהן שהדליק הנרות בבית המקדש, שאהרן הכהן המשיך לכל יהודי שידליק המנורה, ויהיה לו כוח להמשיך השפעות גדולות, ולא ידליקו שבעה קני מנורה רק שמונה, שמרומז לתחיית המתים וכו', וזה מרומז בפסוק "ויהי ביום השמיני", וכו', וכל הענין של הדלקת נר חנוכה, בא מכוחו של אהרן הכהן שהאיר לכל אחד מישראל, עיין בקונטרס מנורה הטהורה באריכות, וכל יהודי העושה מצוה בא מכוחו של אהרן הכהן ז"ל, וכל הניסים של עם ישראל מכוחו של מעשה הדלקת המנורה בבית המקדש, וזה מה שאומרים בימים ההם בזמן הזה, שממשיכים את הניסים לזמן הזה, עיין שם).



פרק ג

סיפורי המופלא (האדמו"ר מהאלמין) במלחמתי על כשרות השחיטה. מיותר לציין את חשיבותה העצומה של כשרות השחיטה, שאם לא כן, כולנו, עם ישראל, בחיר בנו של הקב"ה טובלים בים של ג' הקליפות הטמאות, והס"א.

כידוע, פגם בכשרות השחיטה פוגם ממש, פשוטו כמשמעו בנשמתנו, גורמת לטמטום הלב ובכפירה ח"ו.

לפנינו תיעוד של קצה קצהו של מלחמתי ארוכת השנים, למען כשרות השחיטה בארה"ב.

לפני כ-48 שנה הגרתי מארץ ישראל לברוקלין, וממש מסרתי נפשי ונלחמתי נגד שחיטה לא כשרה בכל רחבי ארה"ב, נלחמתי נגד איתני קונצרנים כלכליים של תעשיית הבשר אשר שיווקו בשר לא כשר, לא נרתעתי לחשוף את האמת, דבר שגרר התנגדות עצומה נגדי בכל המישורים, דבר שהוביל לניסיון להתנקשות בחיי.

כתבתי מאות ואלפי ספרים בכל מקצועות התורה, ורק בנושא השחיטה פרסמתי יותר מאלף קונטרסים וספרים וקול קורא'ס, דיסקים ועוד, וחלק מהם נשלחו לערך 70 מדינות בכל העולם, שכולם ידעו להינצל מאכילת חלב ודם, שהוא איסור כרת רח"ל.

מאחר ועוררתי גל התנגדות עזה נגדי, החלטתי לשלוח לכל ראשי הישיבות בארה"ב ספרים המוכיחים את חפותי ואת אמיתות דברי, כדי שיוכלו לעורר את בחורי הישיבה שלא יכשלו באכילת נבילות וטריפות, ובס"ד אחרי שחילקתי את הספרים בכל הישיבות והלכתי להגיד דרשות משיבה לישיבה, גברה הקדושה ורבני הליטאים אסרו את הבשר של מפעל בווינילאנד שהיה בהכשרם של התאחדות הרבנים (סאטמאר), עד שהגיעו לפשיטת הרגל.

ראשי תעשיות הבשר לא נשארו אדישים ונלחמו נגדי על ידי שכירת רבנים מכובדים שיבדקו את כל הספרים שכתבתי ופרסמתי, ואם ימצאו שגיאה אחת, יפרסמו בכל עתוניהם שאני זיפן, וראו איך שזייפתי כאן וכאן, וממילא לא יאמינו לי בכלום, ועל ידי זה יוכלו להמשיך להאכיל נבילות וטריפות חלב ודם עד ביאת גואל צדק, כי כמובן לא בכל עת מתרחש אדם כזה שמוכן למסור נפשו ונפשות ביתו, כך חשבו.

ופיפור שהיה לפני 34 שנה בשנת תשל"ז (1978), בשעת לילה מאוחרת, (23:30) לאחר שעברה כשנה וחצי מהפצת ספריי לכל ראשי הישיבות. התקשר רב (שמו שמור במערכת) שהוא, מראשי ישיבה של "ישיבה תורה ודעת", והודיע לי שכתב ספר שלם נגדי, בו הוא מוכיח שספריי הם זיוף נוראי ושקר גדול מאין כמוהו, אבל לפני פרסום הספר, הוא רוצה לעשות חסד [נא להכניס בהערה: כי הוא באמת אדם חשוב וידיד של האדמו"ר, ולא רצה להיות כפוי טובה, שקיבל ממנו ספרים, והמתנה שקיבל ילך ויכתוב נגדו? אבל מה לא עושים בשביל פרנסה, ובפרט שמדובר בעשרות אלפים דולרים] ולתת לי הזדמנות או "צ'אנס" בכך שאבין שהטעתי את כולם ושאודה על האמת.

ביקשתי מהרב שיסביר לי, מדוע הוא טוען שספריי הם שקר, והרב-ראש הישיבה סיפר שבמשך חודשים רבים, קרא, בדק, עיין חקר והעמיק ביגיעה רבה את כל מאות הקונטרסים והספרים שכתבתי, [כי הוא היה שכיר מראשי האיטליזים כנ"ל], ומצא שסיפור אחד, [בספרי נפש ישעיה על מאכלות אסורות (525 עמודים ובו נכלל 1500 ענינים על כשרות המאכלים בדף ס"ג)] שהוצאתי לאור כשהייתי בן עשרים שנה] שבו לא מופיע המקור, וכפי הנראה זה המצאה שלי שמצאתי הסיפור מהאצבע שלי, ואם בסיפור הזה אין מקור, והוא לא אמין, אז כפי הנראה כל ספריי הם שקר ולא אמינים.

בסיפורי שכתבתי מדובר על בעל הטורי זהב, שערך גלות וגילה שהניקור שם אינו כשר, ובמסגרת גלותו של שנה שלמה נעשה הטורי זהב מנקר מומחה והכניסוהו לכלא, עיי"ש. הרב כעס עלי על שאני מוציא לעז (לשון הרע) על בעל הטורי זהב, שהיה מנקר וישב בכלא וכו', בעוד שאין לי שום מקור לסיפור זה, וטען על עצמו שהוא חוקר גדול ויש לו אלפי כתבים, ואמר שכל הסיפור לא שייך במציאות של השנים והמקומות, וכעס מאוד על שאני בודה מליבי שקרים וכזבים.

עניתי לו שכל מה שכתבתי, הכול מדויק ויש לזה מקורות מהימנים, ואין שום המצאה בכתבי, אלא הכול מבוסס, ולא יתכן הדבר, הוכחתי וחשפתי שיש בידי ספר אחד בשם סיפורי צדיקים ומציין שם 5 ספרים שהם מקור לסיפור הנ"ל, ובדקתי את הספר בו מופיע הסיפור הנ"ל, וראיתי שכנראה יש טעות דפוס והושמטה מהשורה האחרונה מקור הסיפור (מספר סיפורי חסידים, ומובא גם כן בספר "אנשי שם" שמביא העתקה מפנקס דק"ק לבוב מקדוש הט"ז ז"ע.), בגלל בעיה בהדפסה (שהיתה מעופרת, ובמראה מקום היה בשורה אחרונה של העמוד, ועל כן שכח המדפיס להכניסו).

חיפשתי בקדחתנות את הספרים, למרות שזכרתי שהרכבה שנים חיפשתי את הספר הזה ולא ראיתי אותו [התפללתי להקב"ה, רבוש"ע המְצָא לי הספר שאוכל להראות לו האמת (כי ברגע הראשון הבנתי שהקצבים שכרו אותו בכסף מלא עובר לסוחר)], וממש כנס משמים, לפתע מצאתי הספר בארון הספרים, מצאתי את מקור הסיפור, וחשפתי וקראתי זאת לפני הרב - ראש הישיבה, הרב ששמע זאת מפי היה מוכה הלם, ואמר לאדמו"ר "נכון, קילקלת לי את כל העבודה", מזל שטלפנתי אליך.

לאחר מכך שכרו כותב אחד בארץ ישראל שכתב ספר שלם ושם כתב שהמעשה לא נכון, ואחד מהתלמידים טלפן אלי להודיע לי על זה, מה שכתבו עלי.

... הסיפור עוד לא נגמר, כשראו שאי אפשר להילחם עם המקורות של מלחמת הספרים קונטרסים וקול קורא'ס שאני מוציא לאור מידי יום ביומו דברים חדשים, התחילו מלחמת טרור נגדי, ושוחט אחד בשם א.ו. בא לבית השחיטה (על יד עיר סומורסט פנסלוונייה) עם מטוס פרטי, ואקדח בידו, ושאל להשוחט י. ב. והמשגיח ר' מ. פ. איפה יוד'לע? והראה להם האקדח, ואמר להם עוד מעט יקבל יריה בראשו, ונגמור את הסיפור [בגלל ששלחתי לכל הרבנים מכתבים בכל שבוע מכתב חדש מכל מה שקורה בשחיטה, והפסידו הרבה כסף, כי הוא היה שותף למפעל השחיטה שכתבתי נגדם (המכתבים נדפסו בספרים "קול השוחטים" ו' חלקים)], השוחט י. ב. אמר לו שיוד'לע מכין סכינים למטה בקומה התחתונה, ולבינתיים עד שיחפש אותי, מיד החבר שלי מ. פ. רץ לבנין המגורים ממול, היכן שהייתי, ואמר לי: תתחבא מהר, כי א.ו. בא עם אקדח להרוג אותך, ואמרת לי: תקרא לי אחרי כמה שעות כאשר הוא יסע מכאן. תיכף רצתי ועליתי על הר גדול שהיה שם והתחבאתי בתוך השיחים הגדולים, וניצלתי (ראה באריכות בספר קול השוחטים).

סיפור נוסף על איום על חיי, שוחט אחד ידידי ב. צ. ד. ב. אמר לי לחתום על מסמכים שמוכיחים את כשרות שחיטתם, ואם לא אסכים, אז ידאגו שלא אהיה (כלומר להרוג אותי עם אקדח), ואני עניתי להם אני לא מפחד, וכמו שהיטלר ימ"ש רצח 6 מיליון יהודים, אני מוכן להיות ה-6 מיליון ואחד, והקליטו את השיחה.

באז לחמי וניסו לאיים לזעזע אותו באומרם תשמע מה עושה החתן שלך, שהוא מתנהג כמשוגע, שממש מקריב את חייו בחינם, וממש מוסר נפשו על כלום, ובתו יכולה למצוא את עצמה בקרוב אלמנה.

חמי, (שהיה מלמד בסאטמר 60 שנה והתפרנס מידם במשך כל חייו) היה מוכה הלם וזעזוע, ובא אלי ודרש שאפסיק עם כל המלחמות והשטויות, ואם לא, אקח את בתי הביתה עם כל הילדים, ונערוך גט. ועניתי לו שאני אשמח שיקח את בתו עם שבעת הילדים לביתו, ויאכיל ויפרנס אותם, ושיבכו על הראש שלו, ואני אתפנה למען הקב"ה, ויהיה לי זמן להרים שכינתא מעפרא ולהציל את עם ישראל מנבלות וטרפות. אשתי הצדיקת לא הסכימה ללכת הביתה עם חמי ז"ל, כי היא ידעה את האמת שאני נלחם על האמת. והלך להגה"צ רבי אברהם קליינמאן אבד"ק מארגרעטען זצ"ל שנתן ההכשר על השחיטה ששם עבדתי אז, וסיפר לו שרוצה לעשות גט בגלל שאני מוציא לעז על השחיטה. ענה לו הרב שכל מה שאני אומר זה אמת, ואין רשות לעשות דבר כזה, ושלא יתערב כלל.

וכ"ז זאת היתה חלק מקנוניה של ראשי הקצבים, בכדי שאתגרש ויוכלו להעליל שאשתי עזבה אותי בגלל שהלכתי עם נשים אחרות (כמעשה השוחטים הפסולים רח"ל, וכידוע מה שבודים הם מהרהורים שלהם ומעשים שלהם כמו שידוע היום המצב הנורא בזה), כידוע שדבר כזה עשו גם למחותני להבחל"ח הצה"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצוקללה"ה.

בשנת תשמ"ד במלחמתי הגדולה נגד מכשילי הרבים באיסור חלב ודם, שזייפו את תורת הניקור ובוזה נכשלו באיסור חלב ודם, אשר הוצאתי ספרים וקול קורא'ס במאות אלפים עותקים לגלות תורת אמת, כי המצב היה שעת השמד שגזרו הפוליטיקאים, לכן אחד מן העיקרים בזה הוא שיאמרו מה שיש לומר בגלוי ובראש מורם, ובפרסום שם האומר, שיהיה מה שיהיה, כי אם לא יעשו זאת, יחיו כמו אנוסים שבספרד בפנים כפולות, שכלפי חוץ מעמידים פנים שהם בעד השלטון והרוח השורר, אע"פ שבפנימיות ליבם יודעים או אפילו רק חוששים שהוא היפך התורה, ורק בחדרי חדרים, ובקירות ליבם, או בין איש לרעהו יתרעמו, אז אבדה התקווה לשונאי ישראל חס ושלום.

והדפסתי הרבה ספרים ועיתון בשם "וויכטיג פאר יעדענץ" (בלשון הקודש "נחוץ לקול אחד" יצא לאור בשנת תשל"ט 15,000 עותקים, 8 עמודים בגודל עיתון, ונחלקו בכל בארץ פארק בברוקלין בחיבת הדואר שהלכתי עם בתי בכל לילה משעה 2-5 לפנות בוקר, והכנסנו את העיתון בכל תיבות הדואר, לאחר מכן נדפס בהוצאה שניה בספרים "קובץ ספרי ניקור המובהקים" בכרך ח' ל"ב עמודים ונשלחו לכל רבני הישיבות הגדולות בכל ארץ ישראל ובעולם) המגלה את האמת לאמיתו עד שהגיע למצב ש-90% מהיהדות החרדית הפסיקו לאכול בשר בהמה.

בתוך הדברים כתבתי שם: "ואוי לנו על עלבונה של תורה שגורמים ח"ו לעקור מקצוע שלם מהתורה הקדושה לסלפה ולזייפה, ומה נעשה לאחותינו ביום שידובר בה, על כל המכשלות המצוייות במקצוע הלז, ובלי תבונה ובלי דעת נכשלים ח"ו במאכלות אסורות ובאיסור כרת ח"ו, ואנו נחשה? היטב בעיני ה'?"!

על כן אמרנו ללקט במאמרים ולהציג איזה דוגמאות אחד מיני אלף ממש, להראות גלוי ומפורש על מקצת מסילופיהם ומשקריותם, ואיך שהכותבים הללו לא מבינים בתורת הניקור כלל".

אז נרתמו ראשי תעשיות הבשר להשיב מלחמה בכמה מיני אופנים, אופן א', שכרו 10 רבנים גדולים שיכפישו את האדמור"ם, קלויזנבורג, קאשוי, אונגוואר, אותי (האלמין) ועוד, והוציאו תשובות שבו הם מזייפים כל "ספרי ניקור המובהקים", זאת אומרת אחרי הבירור שלהם מותר לאכול חלב דאורייתא, בלי שום פקפוק (רח"ל).

הוצאתי כנגד זה תשעה כרכים "קובץ ספרי ניקור המובהקים", ובו קרוב למאה ספרים על ניקור שנדפסו במאות שנים הקודמות, ושם כתבתי ספר "עלבונה של תורה" (יצא לאור בחנוכה תשמ"ג ס"ח עמודים ונדפס בפעם שניה בקובץ ספרי ניקור כרך ח') שבו (מגלה הזיופים והשקרים שבקובץ חידושי תורה פרי תמרים) שזייפו מספרי ניקור המובהקים, וכל אחד יכול לראות שחור על גבי לבן את הזיופים הנוראים האלו, וכו'. איך שמתירין חלב דאורייתא על ידי זיוף הלשון בספרים (ראה בספר עלבונה של תורה (דף ו' דוגמא א') שזייפו את מה שכתוב בספר "זבח שמואל" חלק הפנים אות ח').

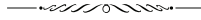
כידוע בדומה לבעש"ט שנלחם על כשרות השחיטה באירופה (ראה ספר הבעל שם טוב והשחיטה), כך נלחמתי בחירוף נפש, ועל קידוש ה' על כשרות השחיטה בארה"ב, ועתה גם בארצנו הקדושה, וזה רק פיסת מידע קטנה על מלחמתי הרצופה וארוכת השנים למען קדושת עם ישראל.

כמו כן יצא לאור ספר השחיטה במלחמת הבעל שם טוב זיע"א, והבאתי שם כל המראה מקומות בדיוק כמו שכותבים הספרים האלו, בלי שום תוספת תיאור הכותבים על גדולי ישראל אלו תלמידי הבעל שם טוב זיע"א [מטעם הנ"ל].

ובטוחים אנו שכאשר יראו הקוראים את דברינו הנאמרים באמת וצדק, מיד יבינו וידעו שאין לסמוך על ההיתרים הבדויים של כל הבדצ"ים בזמן הזה, כמו שאמר הגה"צ הרב רבי משה יהודה לנדא אב"ד בני ברק שליט"א, שאין בשר בהמה בכל העולם כולו!!

"חותמו של הקב"ה אמת", והאמת אהובה מהכול, ואנו אין כוחנו אלא בפה לעורר ולבקש במענה - רק אנא שובו מדרכיכם בעוד מועד, ותנו כבוד לה' בטוב, שנזכה לעשות רצונו, יתברך שמו, ולהציל על ידי קונטרס הזה בעזרת השם, ויהא רעוה קדמא שלא יאמר פינו דבר שלא כרצונו, ויעלה לרצון לפניו אמרי פינו, ונזכה במהרה לקבל פני משיח צדקנו, אמן.

הקי שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין יצ"ו
בית שמש



פרק ד'

בעזרה"י

עמ"י

עש"י

ספר

נפש ישעי'

על מאכלות אסורות

חלק ראשון

בו יבואר כי שמירת הגוף והנפש ממאכלות אסורות הוא יסוד קדושת ישראל ומהרתו, גם יבואו בו דברי התקורות לבאר גודל הפגם המניע לנפש וגוף האדם הנכשל בהם ח"ו, והתועלת כזה ובכא למי שנוהר ונשמר ממאכלות אסורות

כ"ז לקטתי בעזר צורי וגואלי מדברי חז"ל בש"ס בבלי וירושלמי, מדרשים וזה"ק תיקונים וספרי הראשונים, ומספרי מוסר מגדולי האחרונים וזלה"ה, ודבריהם הקדושים חוצבים בלהבת אש, מלהיבים נפש האדם לשמור מאד לברוח ולהסתלק אפילו מן הספק, כאשר יראה הרואה בפנים הספר.

תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבבות בני ישראל, וזה יהי פרי עמלי להסיר המכשלה הזאת מבתי בני ישראל בכל מקום שהם.

נאסף ונלקט על ידי

הק' שלום יודא

בהרה"ח המפואר מוה"ר ר' ישעי' זאב גראם ז"ל

פה ברוקלין ניו יארק יצ"ו

שנת וידבר אל"י זה השולחן אשר לפני ד' (יחזקא' מ"א)

הוצאת

פאבלישינג

אמונה

נפש ישעי'

סג

החרדים לדבר ד', עליהם להשגיח ע"ז הרבה שלא יקבלו לשוחטים כ"א אנשים יראים וכשרים ושיש בידם עדות מרבנים מובחקים, וגם מצוה למי שיכולת בידו למנות משגיחים בבית המטבחים שמוכרים שם הכשר, שיהיה הכל מתנהג באופן ההכשר כי רבה המכשלה בזה מאד בעוה"ר. ומי שהוא בעל נפש מצוה שילמוד ביו"ד או בחכמת אדם הלכות שחיטה וידע איך להתנהג בענינים כאלו.

פרק ז'

בענין ניקוד

א

כתיב בתורה כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו כי כל אוכל חלב ונכרתה, וכל שאר בהמות טהורות נכללין תחת סוג ג' מינים אלו, והאוכל חלב נבילה וטריפה חייב משום חלב ומשום נבילה וטריפה דאיסור נבילה חל על איסור חלב ע"י כולל, שכולל האיסור נבילה גם את הכשר, ולכן חל האיסור זה גם על החלב. והנה לבאר פה פרמי דינים אלו א"א, כי מלבד החלב גופא שחייב עליו כרת, והם החלב שעל הקרב ושעל הכסלים ושעל הכליות, ובכלל זה חלב שעל המסס ובית הכוסות שהוא בכלל חלב שעל הקרב, וכן קרום שעל הטחול במקום עביו, עוד יש כמה חלבים שהם אסורים מן התורה, והוא חלב

סיפורי מעשיות

המנקר

מעשה בבעל טורי זהב, עליו הברכה והשלום

הרב הגאון ד' דוד בן שמואל הלוי, בעל טורי זהב, הי' רב ואב בית דין בקהלה הקדושה אוסטרהא. ושמו יצא לתהלה בכל הארץ. כשמן תודק שמו, וכולם יאמרו ה' עמו, בכל מקום הלכה כמותו, ואין מורה הוראה בישראל, שלא יהגה בתורתו יומם וליל. דבריו דברי אלקים חיים. כאלו נתנו מן השמים, מלאים חכמה, בינה ודעת, ונעימים לכל אוזן שומעת.

בימים ההם, בהיות כסאו נכון לפני ה', אמר לעזוב את בית מדרשו, ולהיות גולה שנה שלמה, כמנהג גדולי ישראל משנים קדמוניות. ומפני שהי' מפורסם בעולם, "טורי זהב" מספרים כבודו, התחפש כעני המחזר על הפתחים. לבש בגדים קרוצים ובלויים, שם ילקוט של קבצנים על שכמו, נטל מקל

נפש ישעי'

מד

שעל הקיבה ושעל הדקין (מקום שמתחילין לצאת מן הקבה עד לערך אמה, שם צדיך לגרור חלבו שעליו, וי"א שהוא המעי שיוצא מן הרעי שהוא סוף המעיים שם צריך גרירה כערך אמה ויש להחמיר בשניהם), וכן יש עוד כמה קרומים וחומים שהם אסורים משום חלב, וכן יש כמה קרומים וחומים שאסורים משום דם, וכן בענין איסור גיד הנשה יש כמה פרטי דינים שא"א לבארם פה, והם הלכות רחבות כיו"ד סי' ס"ד וס"ה, וכמעט א"א לידע להכיר כל הפרטים על בוריים, אם לא מי שהוא בקי ורגיל במלאכת הניקור, וע"כ נהגו בכל ישראל שאין כאו"א מנקר בפני עצמו, אלא אין הכשר יוצא מיד הטבח עד שינקרנו אדם בקי ורגיל בזה ומזומן לכך, ומאד*מאד הזהירו חכמים את המנקר שיהי' זהיר במלאכתו כדי שלא יכשיל את ישראל באיסור חלב ודם וגיד הנשה, והחמירו עליו ואמרו דמי שדרכו לנקר בשר ונמצא אחריו

סיפורי מעשיות

בידו, ויצא את העיר במסתרים. הלך מעיר לעיר, מכפר לכפר, ולא לן בשום מקום יותר מלילה אחד. ביום השני וביום החמישי ישב בתענית, ובשאר ימות השבוע לא אכל רק לחם יבש, ולא טעם טעם תבשיל רק משבת לשבת, לכבודו של יום.

כך נדד ששה חדשים, ענה בדרך כחו, והגיע לעיר לבוב עיף ויגע, שבור ורצוף, ואי אפשר הי' לו להמשיך את דרכו הלאה. אמר לישוב שם ימים מספר; ינוח ויחליף כה, ואחר כך ימשיך את דרכו הלאה. אך לשוא חכה; עברו ימים, חלפו שבועות, וכחו אין אתו. כאשר נסה להעמיס את צורו על שכמו, חש עיפות גדולה; הידים רפות והרגלים כושלות. ראה שאין הדבר בידו, אמר בלבו: «כבר אמרו: הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (ברכות ל"ג ע"ב), אם כן, אפשר שעכבוני כאן מן השמים, אבל קבלתי עלי עול גלות, ומוצא שפתי אשמור; אשאר בלבוב, ואקיים פה את ענויי הגלות עם כל יסורי'». ישב בעיר על התורה ועל העבודה, ואיש לא ידע מי הוא; העיר גדולה, ובתי' כנסיות ובתי מדרשות בה רבים, ומדי פעם בפעם שנה את מקומו. הלך מחיל אל חיל, מבית מדרש לבית מדרש, ובכל מקום הי' בעיני האנשים כאורח חדש שבא לעיר.

כאשר ישב בעיר שבועות אחדים, לא רצה להתפרנס מן הצדקה; אמר לגלגל עצמו בצער ולא יצטרך לבריות. התחיל לחפש לו איזו עבודה, גם אם שכרה מועט, ויוכל להתפרנס בדוחק. חפש ולא מצא. פעם אחת נכנס לבית הכנסת הגדול שבתוך העיר, וראה שם מודעה, שיש בקהלה מקום פנוי

נ פ ש י ש ע י'

סה

חוט או קרום מזהירין אותו שלא יולול באיסורין, ואם נמצא אחריו חלב אם הוא כשעורה מעבירין אותו, ואם נמצא אחריו כזית ואפי' בהרבה מקומות מכין אותו מכת מרדות ומעבירין אותו, וחזרתו לכשרותו ותשובתו הכל לפי ראות עיני הדיין, אם עבר בשוגג או במזיד (יו"ד סי' ס"ד).

פ י פ ו ר י מ ע ש י ו ת

לקצב מנקר, וכל הראוי וקודם יזכה. חשב בלבו: "מלאכה זו שאינה נקי' וקלה, גם אינה מכובדת, שכן אמרו על בעלי אומנות אלה: הכשר שבטבחים שותפו של עמלק (קדושין פרק ד', דף פ"ב). הבריות מלעיוזן עליהם, שספק טרפות מגיע לידם, והם חסים על ממונם, ומאכילים אותו לישראל. ומכיון שכן, בודאי אין קופצין על עבודה זו. אנסה ואלך שמא אזכה בה". הלך ובא שמה, בחנו אותו להלכה ולמעשה, ונמצא ראוי להיות קצב מנקר.

עבר בבית המטבחים ובמקולין, על פי הרוב עסק בניקור הבשר, כי יצא לו שם כמנקר מומחה. בקי הי' בחוטין הדקים, וידע גם מקום הגידין הקטנים, הנסתרים מעין כל, שרק עין של מומחה ויד אמונה תוציא אותן, יחד עם החתיכות הקטנות של חלב ממחבואם מבלי לחבל בבשר. לפרקים עסק גם במלאכת הקצבות עמד על יד הסדן וסכין או קופיץ הקצבים בידו, וחתך הבשר להבאים לקנות. וכדי שלא יהא בטל מדברי תורה בשעת עבודתו, הי' לו בשר כל בהמה שחוטתה שהגיע לידו בזמן הניקור והמכירה ענין לענות בו. עמד על משתיתה של הבהמה, למד לדעת כל אבר ואבר, והרבה שאלות שנתקשה בהן, בלמדו הלכות שחיטה וטרפות, נתחווירו לו בשעה שעמד ופרק את הבהמה אברים אברים. אין דומה למוד בספר לדאי' בעינים ובדיקה בידים; רק עכשיו הוא יודע את פרקי הבהמה, כאשר יצאו מידי היוצר, ולומדם הלכה למעשה. ויש שהוא פוסק מעבודתו, מהרהר באיזו סוגיא חמורה ב"אלו טרפות", בדברי הרמב"ם או בשאר הראשונים, שהם שגורים בפיו, מתעמק בהם ויורד לתוך כוונתם, ומסיח דעתו לגמרי מן הלקוחות העומדין במקולין לקבל את הבשר. וכמה פעמים הי' ללעג ולקלס, וחרפוהו וגדפוהו כאחד הריקים. והוא שמע ולא ענה, הי' מן הנעלבים ואינם עולבין, קבל עליו את הדין, דין יסורי הגולה. והיו בעיניו כיסורי אהבה, הבאים מתוך אהבת התורה, שאינו רוצה ואינו יכול להבטל ממנה אף רגע.

ואם שסבל מן הלקוחות, הנה הי' הסבל ההוא כקליפת השום לגבי הצעד, שגרמו לו חבריו המנקרים, הוא שהי' בקי בדיני הניקור לכל פרטי פרטיהן, וידע את שיעור ארכן של הגידין, ממקום שהן מתחילין להיות צומחין

נפש ישע"י

טו

ב

וכדי להראות לכל את חומר הענין הזה נעתיק את דברי הגאון הקדמון בעל אור זרוע בהלכות גיד הנשה סי' תמ"ח (ומקצת דבריו הובאו בהגהת אשר"י ובכ"י ובדרכי משה ויו"ד סי' ס"ד בסופו) וז"ל שם: הלכך הלכה למעשה כשעורה במקום אחד מעברינן לי' ולא מלקינן לי', נמצא אחריו כוית אפי' בב' וג' מקומות מלקינן לי' וב"ש דמעברינן לי', עד שיקבל עליו דין שמים ויתקן עותתו ע"פ תלמידי חכמים שכעירו. ונראה שיש להכריז בבהכ"נ שני וחמישי ושני פלוני הטבח העכירוהו* מאומנותו מפני שנמצא אחריו חלב כשעורה, ויהי' חודש ימים שלא יתעסק באומנותו, ולאחר חודש ימים יבוא אצל ת"ח שכעירו או בעיר הסמוך לעירו, ויאמר כך וכך עשיתי וחסאתי ותוהא אני על הראשונות, ויתנו לו הדין לפי ראות עיניהם, ואח"כ יכריזו

סיפורי מעשיות

עד שמתפשטין בבשר, בבהמה גסה ובבהמה דקה, וכל האסור והמותר בהן, בא על פי הרוב בריב עם המנקרין הותיקין. יש שהוא אסור מה שהם מתירין ולהיפך, וטענות ומענות ביניהם תמיד, ואין לדבר סוף. והי' מעשה בבית המטבחים, שחטו בהמה גסה והטריפוה, וכשמע את השאלה אמר שטעו והכשיר אותה. התחילו להתוכח ולא יכלו להכריע, והלכו והביאו את השאלה לפני הרב הגאון ר' מאיר ז"ק, שהי' אז מרא דאתרא. שמע את דעותיהם, אמר שהבהמה טריפה. אולם בעל טורי זהב עמד על דעתו, והביא חבילות ראיות מן הש"ס והראשונים שהדין אתו ואין להטריף את הבהמה. ובשעת הויכוח, כשהתורה היתה מרתחת לו, נזרקו מפיו מילין, שראה הרב הגאון בהן עלבון לעצמו, ובא לידי כעס. ואז גמר אומר, לתת אותו בצינוק הנקרא "קיהנע", אשר בבית הכנסת הגדול, כמנהג המקום, להעמיד כל חוטא ופושע, ושלשלאות של ברזל על ידיו, לאות לבני מרי, למען ישמעו וייראו.

קבל בעל טורי זהב עליו את הדין, עמד בצינוק, ידיו קשורות בשלשלת ברזל, ופיו לא פסק מתורה. אין הוא יכול לקבל את דעת הרב הגאון; כאשר יצא מכאן יביא לו עוד ראיות נוספות שהדין עמו, והבהמה כשרה. ובעמדו על מקומו, ראה נער אחד עובר, ובידו חבילה עטופה בנייר. שאל את הנער: "מה בידך?" ענה ואמר: "תרנגולת שחוטת בתוך הנייר, ושאלת חכם שאלתי". חזר ושאל: "ומה היא השאלה?" אמר הנער: "איני יודע השאלה, מצות האם קיימתי; היא שלחה אותי אל הרב לשאול שאלה, הראיתי את

נפש ישעי'

סז

בביהכ"נ פלוני הטבח שהעכרנו אותו מפני שנמצא אחריו חלב כשעורה כבר תהא ונתחרט לפני תלמידי חכמים על המעשה הרע שבא לידו, וקיבל עליו כמו שצוו עליו תלמידי חכמים, ומכאן והלאה החזירותו לאומנותו והרי הוא גאמן לסמוך. עליו כבראשונה, וקודם שישמעו הכרזה זו בביהכ"נ אין לסמוך עליו ואסור לקנות ממנו בשר.

אבל אם הי' מוכר טריפות בחזקת כשרות או שהי' מוכר חלבים בחזקת שומן יש לו דין אחר, כי בכאן הקלנו עליו מפני שעשה שלא בידיעתו, אלא שפשע שלא דקדק היטב, אבל התם שבמיד מחמירין עליו טפי, כההיא דפרק עד כמה בבכורות (כ"ט ע"ב) דההוא טבחא דהוה חשוד לזבוני תרכא דאטמא בחילוף של כנתא וכו' וקנסי' רבא עד שיעשה דין המפורש בפרק זה בורר, דההוא טבחא דנפקא טריפתא מתותי ידיה, ומסיק שם רבא דתקנתיה כדרב אידי בר אבין דאמר החשוד בטריפות אין לו תקנה עד שילך למקום שאין מכירין אותו ויחזיר אבדה מתחת ידו בדבר חשוב, או שיוציא טרפה מת"י

סיפורי מעשיות

התרנגולת לרב, והוא הטריף אותה". בקש את הנער להראות לו את העוף, נאות לו, והניח אותו לפניו. ומכיון שידיו היו כבולות, ואי אפשר הי' לו לפתוח את התרנגולת, אמר לו לפתחה כדאוי, למען יוכל לראתה ולבדקה כהלכה. עשה הנער כאשר הורהו, ובדק את העוף היטב. משמש באצבעותיו פה ושם, ואחר כך אמר: "לך והגד לרב, שיעיין ביודה דעה, הלכות טרפות, סימן פלוני בטורי זהב סעיף קטן אלמוני". חזר הנער לבית דין, נגש אל הרב ואמר, כך וכך אמר לי האיש העומד בצינוק. נטל הרב את העוף מיד הנער, הניחו על השלחן לפניו, וראה שנעלם ממנו טורי זהב מפורש. ומכיון שהי' איש אמת, הודה שטעה, ולבו הכה אותו, על אשר נהג בחומרא יתרה כלפי תלמיד חכם גדול, והטילו לבית הצינוק כחוטא ופושע. ומיד שלח את השמש להתיר את האסיר, ואמר לו להביאו אליו. עשה השמש כפקודת הרב, הלך והתיר את האיש ממאסרו, וכשרצה לילך לביתו, אמר לו, שעליו לבוא בראשונה לפני הרב הגאון. הלך ובא לפני הרב, וכאשר דרכו רגליו על סף החדר, הראה לו הרב פנים שוחקות, ואמר לו לישב. ישבו שניהם וגלגלו בשיחה, כשני תלמידי חכמים המנצחים זה את זה בהלכה, בלי שום קנטורין, וראה הרב שהוא צנא מלא ספרא, רוח אלקים בו, וכל דבריו דברי אמת. ולבסוף בקש

סח

נפש ישעי'

בדבר חשוב ומשלו, וכן הלכה וכבר הי' מעשה וכו'. הלכך המוכר טריפות בחזקת כשרות וחלב בחזקת שומן צריך לקבל דין מפי ת"ת,

סיפורי מעשיות

ממנו סליחה ומחילה על העלבון הרב שהעליבו, ושאלו מדוע הסתיר את עצמו, ולא הודיע במקום שאין מכירין אותו, שתלמיד חכם הוא, כדי שלא להכשיל בני אדם. שהרי רוב בני אדם רואים לפניהם קצב מנקר, ודנים אותו כרוב בעלי אומנות שלו, שהכשרים שבהם יודעים את אומנותם, ואינם גדולי תורה. השיב ואמר: «כלום חובה היא זאת? והלא אמרו: כל המשתמש בכתרה של תורה נעקר מן העולם, ורק לפי דעת רבא «שרי לי' לאינש לאודיע נפשי' באתרא דלא ידעי לי' דכתיב ועבדך ירא את ה' מנעוריו» (נדרים ס"ב ע"א). וכך היא דעתו של הרמ"א ביורה דעה הלכות תלמוד תורה סימן רמ"ו סעיף כ"א: «ומותר לצורבא מרבנן, לאודוע נפשי' באתרא דלא ידעי לי', אם צריך לכך», ואני לא ראיתי צורך בכך».

אחר הדברים האלה, אסף הרב הגאון את פרנסי העיר ואמר להם: «רבתי! דעו לכם כי האיש הזה הוא רם ונשא, בעל נכסים הראוי לישב על הכסא, טורי זהב בידו ושמן זית זך בכדו. על כן עצתי אמונה, שתושיבוהו בראש במקומי, נאה לו להיות רב בעיר ואם בישראל, איש חי רב פעלים מקבציאל». עמדו טובי העיר בחיל ורעדה, לשמע דברי מורם ורבים הגאון הזקן; פחד גדול נפל עליהם, והדבר לא הי' בפיהם. גם בעל טורי זהב עמד נבהל ומשתומם, בשמעו את הדברים היוצאים מפי ראש גולת אריאל, המופלג בחכמה וחסידות כדניאל, הרואה חובה לעצמו, להיות מצוה להושיבו במקומו, בעודנו בחיים חיותו. עמד בפיק ברכים, פתח פיו ואמר ברעד שפתים: «מורי ורבי! עפר אני תחת כפות רגלי אדוני, גדול מרבן שמו ועניו הוא כהלל, כסאו מרום מראשון, ומה אני ומי אני שאשב עליו בחייו?» אך הזקן עמד על דעתו ואמר: «זקן אני, נס לחי ועיני כהות, ומחמת תשישותי אין בכחי לנהל את עדת ה' על מי מנוחות, והנה הקרה ה' לפניכם איש מלא רוח ה', שיצא ויבא לפניכם; יעלה איפוא ויבוא ויגיע למקום המוכן לו». ראו אנשי הקהלה, שדברי רבם נאמרו בלב שלם, בלי שום פניות, השאירו אותו על כסא הרבנות, ואת בעל טורי זהב מינו לראש בית דין, וכאשר נפטר הרב הגאון ר' מאיר ז"ק והלך לעולמו, הושיבו את בעל טורי זהב בראש, והי' לאב בית דין וראש ישיבה דק"ק לבוב המעטירה.

נ פ ש י ש ע י'

סט

ואע"פ שיעשה הדין לא סמכינן עליה לאכשורי עד שיעשה כדרב אידי כדפרישית, והרי שהי' מוכר טרפות בחזקת כשרות או וכו', או שהי' מוכר חלבים בחזקת שומן ומת קודם שעשה תשובה אסור להתעסק בקבורתו, ולא עוד אלא אפי' כלבים אוכלים את בשרו ולוקקין את דמו אסור להברית הכלבים מעליו, כההיא דמסכת תרומות בירושלמי בפרק האשה מעשה בטבח ציפורי וכו' (מובא לעיל) הא למדת שאפי' כלבים אוכלים את בשרו אין להבריהם מעליו. וכש"כ שלא להתעסק בקבורתו, וה"מ שלא עשה תשובה אבל עשה תשובה אין לך דבר שעומד לפני בעל תשובה, כדאמר בירושלמי ספ"ק דפאה הרי שהי' אדם רשע גמור כל ימיו ובסוף עשה תשובה אעפ"כ הקב"ה מקבלו וכו' עיי"ש, עכ"ל האו"ז הנ"ל.

ג

זמכל זה נוכל ללמוד חומר העון מי שמכשיל לישראל באלו האיסורים ובעוה"ר יש בארצות רחוקות קצבים בורים שאינם יודעים כלל חומר העון של איסור חלב וגיד הנשה, וסוברים שהוא רק מנהג טוב של ישראל, וחמור אצלם איסור נבלה וטרפה מאיסור חלב, וכמו שראיתי במכתב עתי אחד, שכתב שנתקבצו הרבה קצבים לעורר אודות מכירת החלב לבני ישראל שאסר עליהם הרב דשם, ואמרו שהיא גזירה שאין יכולין לעמוד בה, ואם יחמירו בזה יהיו מוכרחים לסגור לגמרי בתי מטבחים של בשר כשר ויוכרחו בנ"י לאכול בשר נבלה וטרפה, אוי ואבוי לבורים וריקים כאלו, שלדעתם המקולקלה חמיר עליהם איסור נבלה וטרפה מאיסור חלב, וסוברים שהיא רק גזירה שגזר רבם עליהם, והלא מפורש בתורה שעל חלב יש כרת ועל בשר נבלה וטרפה אינו בכרת רק בלאו והי' חייב ע"ז מלקות ארבעים, אוי ואבוי לאחב"י הנדחים במקומות אלו ומתגאלים בבשר פיגול של קצבים בורים וריקים כאלו, וע"כ הירא לדבר ד' לא יאכל בשר במקומות כאלו עד שידע בבירור שניקרו אותם היטב מחלב ודם כדין, ואם הוא בשר אחוריים אם ניקר אותם המנקר כדין מגיד הנשה (מס' נדחי ישראל מהחפץ חיים זללה"ה).

פרק ה'

סיפורו של הטורי זהב שקיבל עליו להיות גולה שנה שלמה, ונעשה מנקר מומחה, והעמידו אותו בצינוק, ואחר כך נתקבל לאב"ד, וראש ישיבה דק"ק לבוב המעמירה (מתוך דרשה של המגיד הרב ישראל מאיר שושן זצ"ל).

עבודת השם של בעל הטורי זהב במלאכת הניקור

בעל הטורי זהב – הרב שנמלט מהכבוד

שמו – הרב דוד הלוי סגל – חי בין השנים 1586-1667 – היה גדול הפוסקים האשכנזים.

הוא נולד בלודמיר, עיר במחוז ווהלין שבמערב אוקראינה, ליד הגבול עם פולין – לאביו הרב שמואל.

למד תורה מאחיו הגדול הרב יצחק, ומגיל 23 שימש בשורה של תפקידים רבניים בערים שונות ברוסיה הלבנה ופולין.

הוא התחתן ובשנת 1641 התיישב באוסטרוה/אוקראינה שם הקים ישיבה בראשה עמד, ושם כתב את ספרו "טורי הזהב" – ספר חשוב מאוד בפסיקות הלכה. על שם הספר זכה לכינוי – "הט"ז".

מפני מה גלה ונדד בעל הטורי זהב ממקומו

בשנים ת"ח ות"ט – 1648-1649 פרצו פרעות קשות ומעשי רצח המוניים נגד היהודים בדרום אוקראינה ופולין בידי קוזאקים וחקלאים פיאודליים, כחלק מן המאבק בכובש הפולני. הפרעות כללו רצח תינוקות, נשים, אונס נשים, התעללות בגופות ומעשי זוועה אחרים. במקומות שונים היו מקרים רבים של מוות על קידוש השם, על רקע דרישה שעלתה מצד הפורעים כלפי קורבנותיהם להמיר את הדת היהודית לנוצרית, כתנאי להישאר בחיים. רבים העדיפו את המוות על פני המרת דתם או איבוד כבודם (בעיקר נשים). בפרעות הללו נרצחו כ-100,000 יהודים והושמדו כשליש מן הקהילות היהודיות בפולין ואוקראינה. כתוצאה מפרעות אלו נאלץ הט"ז להימלט ממקומו למוראביה/מזרח צ'כיה וממנה עבר ללבוב/מערב אוקראינה. בשנת 1654 מונה כרב העיר. בשנת 1667 נפטר והוא בן 81. בית הכנסת שלו בלבוב נשתמר עד מלחמת העולם השנייה ובשואה נחרב בידי הנאצים ימ"ש. קברו בבית הקברות בלבוב

נעלם עם חילולו של בית הקברות בידי המשטר הסובייטי בשנות ה-50 (על בית הקברות נבנה שוק).

להלן סיפור שסופר על הט"ז בתקופה בה נמלט מאוקראינה בפרעות הנזכרות.

הט"ז היה מפורסם מאוד בדורו ברוסיה ובפולין אך לא כולם הכירוהו במראה פניו. באותו זמן נמלטו/גורשו הט"ז ואשתו הרבנית למקום רחוק, נידח ולא מוכר. שם אף לא אחד מאנשי הקהילה המקומית הכירו ולא ידע שמדובר בגדול הדור. הוא נכנס לבית הכנסת וראה את ספרו "טורי הזהב" במדף ואף לא אחד מן המתפללים והלומדים ידע שזה ספרו. הוא שמח מאוד והודה לקב"ה על ההזדמנות שיצר עבורו בעיירה החדשה, כי שנים רבות היה מצר על הכבוד הרב והפרסום הגדול שהיו מנת חלקו בשל היותו מוכר כגדול בתורה. תמיד שאל את עצמו מתי יוכל לקיים את הפסוק – "והצנע לכת עם אלוקיך" (מיכה ו' ח'). והנה נפלה בחלקו הזדמנות, אמנם מאונס, אך הזדמנות פז לחיות כאחד האדם, פשוט ורחוק מכיבודי כבוד ומעמד רבני. הוא פשט את בגדי הרב, לבש חליפה פשוטה, חבש לראשו כובע קסקט וכך היה יושב בפינה רחוקה בבית המדרש ולומד תורה, רחוק מגינוני כבוד וכל לימודו בצניעות ולשם שמים בלבד. לקיים מצוות, ללמוד תורה בצניעות היתה משאת נפשו שנים רבות, מאז התפרסם.

הט"ז מסתיר את עצמו ומוצא עבודה בניקיון בית הכנסת

בחלוף שבועיים להגעתם לעיירה פנתה אליו הרבנית וסיפרה לו כי אזל מזונם וכי חייב למצוא פרנסה על מנת שלא ירעבו ללחם. השמש של בית הכנסת/בית המדרש תלה כמה ימים קודם לכן מודעה ובה כתב כי מחפש מנקה לבית הכנסת. הלך הט"ז ופנה אל השמש והציע עצמו לעבודה כמנקה. קיבל אותו השמש לעבודה, הראה את הדלי, המגב, הסמרטוט והמגפיים. על אף שלא היה מורגל הט"ז בעבודה כזו, נכנס חיש למגפיים והחל לנקות את בית הכנסת. תוך כדי ניקוי בית הכנסת ראה לפתע את ארון הקודש שהוא מכוסה שכבה עבה של אבק ולכלוך. מיד עצר, נשכב על הארץ והחל לשפשף ולמרק את ארון הקודש, שזמן רב לא זכה לניקיון כזה, מלמטה למעלה. תוך כדי צחצוח הארון נכנס השמש, ראה את בית הכנסת מלוכלך ואילו את ארון הקודש מבריק ובוהק. גער בט"ז על שלא עשה עבודתו נאמנה ובו במקום פיטר אותו לאחר ששילם לו מספר פרוטות על עבודתו. "אין לי צורך בכך יותר כי

אינך יודע לעשות ספונג'ה" אמר השמש לרב ושלח אותו לדרכו. הלך הט"ז לביתו שמח מאוד בחלקו שיש לו מעט כסף לקנות מזון לו ולרבנית. ועוד יותר שמח שהצליח להתפרנס, אמנם רק מעט, אך מבלי לחשוף את זהותו. חלפו עוד מספר ימים ושוב פנתה אליו הרבנית בבכי כי אזל הלחם בבית. הלך לבית כנסת אחר וגם שם הציע עצמו כמנקה.

לאחר פיטוריו ממלאכת הניקיון מנסה תלמידו לשכנעו לשוב ולהתפרנס

אך גם שם לא "הצליח בתפקידו", כי לא היה מורגל בעבודת הניקיון כי "כל כולו רק תורה" ומיד פָּטַר. קיבל מספר פרוטות ומזה התקיימו תקופה בדוחק רב תוך שהוא ממשיך ללמוד תורה. יום אחד בעודו הולך ברחוב, שקוע כל כולו בהרהורי תורה, פגש אותו לפתע אחד מתלמידיו שהתגלגל גם הוא למקום. הזדעזע התלמיד ממראה רבו הנערץ הלבוש בגדים כאחד העם. פנה אליו וקרא לו בקול "רבי ומורי!", השתיק אותו הט"ז מיד וביקש שלא יחשוף ברבים זהותו. "הרשה לי לפחות לספר כי אתה רק תלמיד חכם, על מנת שיתנו לך בקהילה תפקיד כמגיד שיעורים או משהו כזה כדי שתוכל להתפרנס כראוי". "אתה תלמידי ועליך לשמוע בקולי - אוסר אני עליך לספר מי אני" - השיב לו הט"ז בתקיפות תוך שהסתכל לתוך עיניו. "יש לי תכנית חיים לעבוד את הקב"ה בצניעות עד יומי האחרון במקום הזה ואל תקלקל לי את התכנית" - הוסיף. "אמר רק שאתה קרוב של הט"ז" - ניסה התלמיד. "בשום פנים ואופן" - ציוה הרב. הלך אותו תלמיד שבור ורצוץ כי מחד ראה את רבו מושפל וחי בדוחק אך מאידך אינו יכול להפר את מצות רבו שלא לספר לאיש דבר על זהותו. עברו הימים ושוב דמעות הרבנית זלגו כי אין אוכל בבית.

הט"ז מוצא עבודה במלאכת הניקור, והכול כדי ללמוד תורה בהסתר

הט"ז יצא לרחוב לחפש עבודה והנה נתקל במודעה כי מחפשים "מנקר" (אחרי השחיטה - יש מלאכה של הוצאת גיד הנשה והחלב מן הבהמה/העוף) ומיד ניגש לאזור האטליזים בשכונה היהודית - פנה לראש הקצבים והציע עצמו לעבודה. הסכים זה לקבלו והחל מיד לעבוד. עבודתו נמשכה כל יום שלוש שעות בלבד. שמח הט"ז כי מצא עבודה זו שתאפשר לו להמשיך וללמוד תורה במקביל בשאר שעות היום. ועוד שמח על כך שלא נאלץ לחשוף ברבים את זהותו.

הט"ז פוסק בשאלות חמורות בדיני שחיטה

פעמים רבות, בהם השוחטים היו מתלבטים לגבי הבהמה השחוטה האם היא כשרה או טרפה (אם הריאה מנוקבת או לא), היו פונים הם לרב הקהילה/"מרא דאתרא" אך זה היה ועוד נוטה לפסול כמעט כל בהמה המובאת בפניו. רב הקהילה התגלגל גם הוא לאזור כי גורש/ברח ממקומו. הוא היה תלמיד חכם אך לא בקיא לחלוטין בדיני שחיטה. הוא מונה לרב בשל היותו תלמיד חכם, ומאונס הנסיבות, אך היות ולא היה בקיא מספיק בהלכות שחיטה העדיף ללכת לחומרה על מנת שלא יכשל בעבירה (יתיר טריפה). השוחטים התמרמרו על המצב כי נגרם להם אובדן ממון רב מכך. פעם אחת עלה ספק לגבי בהמה שנשחטה והתלבטו השוחטים מה לעשות כי ידעו שאם יביאו המקרה לרב הקהילה, סביר להניח, שהוא יפסוק, שהיא טריפה. סיפר אחד השוחטים כי באזור המנקרים עומד יהודי פשוט העובד כאחד המנקרים. הוא אמנם לבוש בגדים פשוטים וכובע קסקט אך נראה על פניו שהוא תלמיד חכם. הציע לפנות אליו ולשאול לדעתו. לקחו השוחטים את הבהמה לט"ז ושאלו דעתו לגבי הספק שעלה להם. הסתכל הט"ז על הבהמה ובדק ומיד אמר "לא ברור לי מדוע אתם מתלבטים, זהו רמב"ם מפורש והבהמה כשרה למהדרין". לקחו השוחטים את הבהמה לאחר שהודו לו והלכו לדרכם שמחים מאוד על הפסיקה.

השוחטים מפסיקים לפנות לרב העיר, ושואלים רק את הט"ז

מאותו היום החליטו השוחטים כי כל ספק שיעלה לגבי שחיטת בהמה הם יביאו בפני הט"ז לפסיקתו וכך היה. היו מקרים רבים בהם קבע הט"ז שהבהמה כשרה והשוחטים שמחו על כך, כי עד כה נפסלו בהמות רבות, לגביהן התעורר ספק טריפה, שהובאו בפני רב הקהילה. יום אחד הגיע הגבאי של הרב אל השוחטים לשאול להיכן הם נעלמו, כי מזה זמן רב שלא הביאו בהמות בפני רב הקהילה. סיפרו השוחטים על התלמיד חכם "עם הקסקט" אליו הם מביאים את כל מקרי הספק והוא פוסק להם. "זו חוצפה, באיזו זכות פוסק האיש הזה הלכה" אמר הגבאי.

מכניסים את הט"ז לחדר כלא, כעונש על פסיקותיו

ניגש הגבאי מיד לט"ז ושאל אותו האם הוא עונה לשאלות מצד השוחטים. השיב לו האחרון בחיוב - "אם שואלים אותי אני עונה" אמר. שמע הגבאי כך, סטר על פניו וצעק לו: "אתה מחוצף, האם לא

ידעת שיש כאן רב והוא אמור להשיב על שאלות ולפסוק! ". הט"ז לא ידע כלל שיש בעיירה רב כי היה שקוע כל כולו בענייניו ולא היה מעורב בענייני הקהילה. על פי מנהג המקום כל מקרה של פגיעה בכבוד הרב היה זוכה לנידוי וחרם למען ייראו ויראו, לכן נלקח הט"ז על ידי אנשי הקהילה, והוכנס לחדר שבו אמור היה לשבת במשך שלושה ימים (רביעי עד שישי) עם לחם צר ומים. כל הילדים היהודים בעיירה היו חולפים ליד פתח חדר זה, מגנים אותו ויורקים עליו בזה אחר זה. שמח הט"ז על הגזירה שנגזרה עליו ועל הביזיון שספג בחושבו שהוא מכפר בזה כנגד כל הכבוד הרב והפרסום שהיה לו במקומו לפני שהתגלגל לכאן.

הילדה בוכה לאחר שהרב הטריף את העוף ואין להם מה לאכול לשבת

והנה ביום חמישי בעת שעסקה אחת הנשים בניקוי עוף שנשחט לצורך בישולו הבחינה כי אחת מעצמותיו נפוחות. היא חששה כי העוף טרף, לכן בהעדר בעלה ובניה מן הבית, שלחה את בתה בת החמש עם העוף לרב הקהילה/מרא דאתרא כדי שיפסוק האם העוף טרף או כשר. הגיעה הילדה עם העוף בידה אל הרב. הסתכל הרב אל תוך העוף ואמר לה: "תגידי לאימא שהעוף טרף!". שמעה הילדה את דברי הרב ופרצה בבכי כי ידעה את מצבה הדחוק של משפחתה, שאם העוף טרף לא יאכלו עוף בליל שבת הקרוב (את טעמו של העוף היו יודעים רק בשבת וכל כך חיכתה לטעום ממנו ולכן הצטערה מאוד עד דמעות). לקחה הילדה את העוף בידה יצאה מביתו של הרב ממרתת בבכי. היא חזרה לביתה ובדרך הבחינה בחדר/בית שבו יושב "המנקר המנודה" עליו שמעה מאחיה הגדולים. מתוך סקרנות נכנסה פנימה לראותו. בעוד דמעות שלישי על פניה, ירקה לעבר "המנקר" כי כך שמעה שעושים כולם.

הט"ז מרחם על הילדה ומבקש ממנה לומר לרב שיעיין בספר הט"ז וכך יכשיר את העוף

שם לב הט"ז לדמעותיה של הילדה על לחייה ושאל אותה מדוע היא בוכה. היא סיפרה לו על פסיקתו של רב הקהילה ועל משמעות הדבר לגבי סעודה ראשונה של שבת בביתם. לקח הט"ז את העוף הסתכל עליו ביסודיות ולא הבין מדוע פסל הרב את העוף. "אך מה יעשה הרי אינו יכול לבטל פסיקתו של הרב" כך חשב בליבו. מה עשה? הוא אמנם ישב מושפל בחדר על פי גזירת הציבור אך בבית המדרש נמצא ספרו "טורי זהב" ובו פסק הלכה בדיוק למקרה של העוף הזה (ע"פ הפוסקים הראשונים -

סימן לג סעיף קטן ד בספר). הט"ז פנה לילדה ואמר לה לשוב לרב ולומר לו כי יעיין בספר "טורי זהב" במראה מקום הנזכר. הילדה לא הבינה את שאמר, אך הט"ז חזר ושינן לה את הדברים. יצאה הילדה עם העוץ בידה אל הרב. "היית כאן מה את רוצה" - שאל אותה הרב. אמרה לו הילדה את שאמר לה הט"ז. כמעט והתעלף הרב למשמע דברי הילדה הקטנה. ביקש הרב מן הגבאי שיביא את הספר "טורי זהב" ועיין במראה המקום כבקשת הילדה. מיד פסק - "לכי לאימא ואמרי לה כי העוץ כשר למהדרין!". מיהרה הילדה לצאת בריצה מן הבית מבלי להסתכל אחורנית מחשש שמא ישנה הרב דעתו שוב. הרב יצא אחריה וקרא לה לחזור. היא שבה על עקבותיה בלית ברירה. "מי אמר לך את מה שאמרת לי" - ביקש הרב לדעת. בתמימותה סיפרה לרב כי "המנקר המנודה" שיושב על הרצפה בחדר, זה עם הקסקט, אמר לה ועזר לה לשנן את הדברים.

הרב מזדעזע בשמעו כי ביזו תלמיד חכם גדול

"אוי ווי, אוי ווי - זה תלמיד חכם ואנחנו גרמנו לו בושה והשפלה" - צעק הרב בצער. "איזו עבירה עברה כל הקהילה" הוסיף ועדיין לא ידע כי המדובר בט"ז עצמו. הרב קרא אליו שבעה מנכבדי הקהילה, הכה על הסטנדר ואמר להם כי עבירה גדולה עשתה כל הקהילה בכך שפגעה והשפילה תלמיד חכם. קמה כל החבורה והרב בראשה ויצאה אל החדר לבקש מ"המנקר המנודה" סליחה ומחילה. נפל הרב על ברכיו ובקול שבור ביקש ממנו ראשון מחילה.

מיד לאחר מכן התרומם הרב ושאל - "אמור לי מי אתה ומה שמך". "אני המרא דאתרא ואני מצווה עליך לספר מי אתה" - הוסיף.

רב הקהילה התעלף בהתגלות הט"ז - וקבע כי מהיום הט"ז יהיה רב במקומו

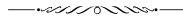
לא נותרה לט"ז ברירה והוא סיפר כי הוא הט"ז בעצמו ובכבודו. למשמע הדברים נדהם הרב והתעלף במקום. שפכו האנשים מים על פניו של הרב והוא התאושש. מיד קם וקבע כי מהיום אין הוא עוד המרא דאתרא, אלא הט"ז הקדוש יכהן כאן כרבה של העיר, מיד הלבישו במעמד זה את הט"ז בבגדים נאים הראויים לרב. ניגש אל הט"ז אותו תלמיד ממנו דרש לשמור זהותו בסוד ושאל אותו מדוע נתן לילדה את ההפניה לספרו בענין העוץ שכן היה בדבר לגרום לחשיפת זהותו ואכן כך היה. הוסיף ושאל - מה לגבי התכנית שקבע הט"ז לעצמו לחיות בצנעה רחוק מכבוד ומעמד - האם ויתר על תכניתו.

הט"ז מבאר כי לא שווה כל עבודת השם אם לא מתייחסים לצערן של הזולת

השיב הט"ז לתלמיד כי כשראה את הילדה בוכה עמד בפני פרשת דרכים - מצד אחד ילדה בוכה על העוץ היחיד שיש למשפחה שנפסל אך הוא למעשה כשר, ומצד שני התערבות שלו בענין עלולה להביא לחשיפתו, ולתכניתו לרדת לטמיון. לאחר מחשבה הגיע הט"ז למסקנה כי לא שווה כל עבודת השם בהסתר וצנעה מול דמעותיה של ילדה קטנה. עדיף כי יאבד תכניתו אך לא תרד ולו דמעה אחת מעיניה של הילדה.

מן הסיפור הזה ניתן לומר כי צדיקים ליבם נתון בידיהם - יש ללמוד ממנו כמה חשובה ההזדהות והסיוע לכל אדם בצרתו ובצערן. ראו מה היה מוכן הט"ז לסבול ולו רק כדי למנוע דמעותיה של ילדה קטנה, שלא הוא שגרם להן לרדת. אם רואה אדם בצערן/דמעותיו של חברו, יעשה כל מה שרק ניתן לעשות כדי לסייע, אפילו במחיר של הקרבה אישית, על מנת להפסיק או להקל על צערן וכאבו. נלמד עוד מן הסיפור את חשיבות הענווה, הצניעות, עבודת השם הרחוקה מגינוני כבוד וכיבודי מעמד רם, כפי שנאמר בנביא - "הצנע לכת עם אלוקיך". הרודף את הכבוד הכבוד יברח ממנו, והבורח מן הכבוד סוף הכבוד לבוא אליו, כפי שאמר המלך שלמה - "גאות אדם תשפילנו, ושפל רוח יתמוך כבוד" (משלי כט, כג.).

נכתב ע"י מרדכי חייט (מתוך שיעור של הרב ישראל מאיר שושן שליט"א)



חיבור הט"ז נתחבר על פי קבלה וצירופי שמות הקדושים

גדולי הדורות הפליגו לדבר בשבח החיבור ה"טורי זהב" ומחברו, בהעידם שנתחבר על פי קבלה וצירופי שמות הקדושים, ומהאי טעמא דברי לשונו מוקשים לפעמים, ויש אשר גם צירף כמה עניינים בתוך סעיף קטן אחד, כי כל דבריו "הן המה במעלת הסודות, - אשר במעטה הנגלות לנו ולבנינו הם, טובא גניז בגוייה, ודוד בא עד הראש שמי רום, מרום גדולתו וקדושתו" (לשונו הקדוש של בעל ה"דרכי תשובה" זי"ע בהסכמתו לספרו "דברי דוד" עה"ת).

הרה"ק מאפטא זי"ע היה לומד כל הטורי זהב משו"ע על פי קבלה רק במקום אחד היה קשה לו שלא היה מכוון כל כך, ובא אליו הטו"ז, ואמר לו שבל יפלא על זה, יען שכתב זאת בשנת ת"ח, שהיה שערוריה בעולם, ולא היה יכול לכוין כראוי אז.

המהר"ם ז"ק ביקש ממנו מחילה על העלבון וישלח לקרוא לפרנסי העיר ואמר להם דעו לכם כי האיש הזה רם ונישאו וראוי לשבת בראשכם, אך יען כי לא היה כסא רבנות פנוי עשאוהו לראש בית דין, וכאשר נפטר הגאון מאיר ז"ק בשנה השניה, קבלו את הט"ז לאב"ד ור"מ עכ"ד (ספר "אנשי שם" שמביא העתקה מפנקס דק"ק לבוב מקדוש הט"ז זי"ע).

היה מראשי ועד ארבע ארצות

משנת תי"ד כיהן כאב"ד "חוץ לעיר" "דלבוב, וכל בית ישראל סרו למשמעתו ולפסקיו, והיה מראשי ועד ארבע ארצות עד יום כ"ו בשבט שנת תכ"ז, יום בו עלתה נשמתו הטהורה לגניז מרומים, ומנו"כ בלבוב. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

[נולד בשנת שמ"ו בעיר ולאדמיר שבגליל וואלין לאביו הגה"ק רבי שמואל הלוי את עיקר תורתו קיבל מאביו ומאחיו הבכור הגה"ק רבי יצחק אב"ד חעלמא].

שכר ועונש ה' הלקים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב החוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911



קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידח ממנו נדח

מכתב שכתב בעל הסולם:



י'תצטע נאמנה, שעציון לא
היה מצאן האר"י צ"ל עצ
היום הזה, מי שובין את
שיטת האר"י צ"ל, ע'א שורשו
וכי והנה ברצון העליון

יתי, צכיתי לעיבור נשמת האר"י צ"ל, לא לפני מעשי
הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני עצמי,
למה נבחרתי אנכי לנשמה נפלאה זו, שלא צכה
בה אצם נשמת פטירתו עצ היום, ולא אופל להאריך
בענין זה לפני שאין צרכי בזה לדבר בנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה

אמן הקדישין
אדהלמה
זהו זהו זהו

יהוה לנגדי

תמיד

אמן דברסת
יאהדוניה
ארוך הכל הזה זהו זהו זהו

כי עמך מקור חיים באורך נראה אור

למנו צדוק נני נ תמו מזר ששיר

יתרכבו אלוקים וייראו אותם כל אפסי ארץ
 ארץ נתנה יבוקלה ורכבו אלוקים אלהינו
 יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם
 ישמחו וירגו לאמנם כי השפתי עמים מלך
 יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם
 רבנות בארץ דרכך לכל מיני אדם
 אלהים יתנו ויבטרו ויבטרו ויבטרו

יהוה שמו יתנו ויבטרו ויבטרו ויבטרו

אמן יהוה קדע שמו נגד יתע בטר צתו

ס"ת חכם
נסתרא אדני הלל

ס"ת צום
נסתרא קול ממוח

ולאמים בארץ תנוזם סלה